«ԵԿԵՂԵՑԻՆ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԾՆՆԴԱՎԱՅՐՆ Է ՀՈԳՒՈՅՍ»

Posted on January 10, 2010 by Keghart

Category: Opinions

Հեղինակ՝ Հայկ Նագգաշեան, ՌԱԿ Մամուլ,Մոնթրէալ, 6 Յունուար 2010Որքան խոր իմաստ եւ խորհուրդ ունի անմահ բանաստեղծ Վահան Թէքէեանի վերոյիշեալ խօսքը: Որովհետեւ, ճշմարտապէս, ամէն հայու հոգւոյն ծննդավայրն է հայ եկեղեցին, որովհետեւ հո՛ն է որ կնքուած ու մկրտուած ենք հայ քրիստոնեայ:
Հայ եւ քրիստոնեայ:

Հայութիւնը մեր անբաժան մասն է, մեր էութիւնը, մեր մարմինն ու հոգին: Մինչ քրիստոնէութիւնը զգեստ մըն է, խնկաբոյր պատմուճան մը, որով զգեստաւորուած ենք մեր ծնունդէն յետոյ, ցմահ կրելու համար զայն: Երեխան կարծիք չունի իր քրիստոնեայ մկրտութեան մէջ եւ ոչ ալ յետոյ, գիտակից տարիքին անոր կարծիքը հարցուած է այդ մասին: Ամէն հայու համար պարտադիր աւանդութիւն մըն է, որ կը շարունակուի 301 թուականէն ի վեր:

Հեղինակ՝ Հայկ Նագգաշեան, ՌԱԿ Մամուլ,Մոնթրէալ, 6 Յունուար 2010Որքան խոր իմաստ եւ խորհուրդ ունի անմահ բանաստեղծ Վահան Թէքէեանի վերոյիշեալ խօսքը: Որովհետեւ, ճշմարտապէս, ամէն հայու հոգւոյն ծննդավայրն է հայ եկեղեցին, որովհետեւ հո՛ն է որ կնքուած ու մկրտուած ենք հայ քրիստոնեայ:
Հայ եւ քրիստոնեայ:

Հայութիւնը մեր անբաժան մասն է, մեր էութիւնը, մեր մարմինն ու հոգին: Մինչ քրիստոնէութիւնը զգեստ մըն է, խնկաբոյր պատմուճան մը, որով զգեստաւորուած ենք մեր ծնունդէն յետոյ, ցմահ կրելու համար զայն: Երեխան կարծիք չունի իր քրիստոնեայ մկրտութեան մէջ եւ ոչ ալ յետոյ, գիտակից տարիքին անոր կարծիքը հարցուած է այդ մասին: Ամէն հայու համար պարտադիր աւանդութիւն մըն է, որ կը շարունակուի 301 թուականէն ի վեր:

Գեղեցիկ աւանդութիւն՝ որ մեզի կարելիութիւն կու տայ Քրիստոսի եւ Աստուծոյ հետ հաղորդուելու: Եւ այդ նպատակով է որ հիմնուեր է եկեղեցին իբրեւ յատուկ ժամադրավայր՝ Աստուծոյ եւ Քրիստոսի հետ հաղորդուելու: Ուրեմն, եկեղեցին քարի ու շաղախի կառոյց մը չէ պարզապէս, այլ սրբավայր մը՝ ուր հաւատացեալներ իրենց մեղքերը կը քաւեն եւ մաքրուած հոգիով դուրս կու գան աւելի անմեղ եւ առաքինի կեանք ապրելու մաղթանքով:
Հայու հոգիով առլցուն եւ աստուածային ներկայութեամբ օրհնուած եկեղեցի կոչուած այդ կառոյցները պահպանելու եւ իրենցմէ ակնկալուած դերը կատարելու համար պէտք ունին խնամակալներու, որոնք եկեղեցականներն են՝ Աստուծոյ պաշտօնեաներ: Բայց եկեղեցիին դերը կրօնական առաքելութեամբ միայն չի վերջանար: Խօսքը, ի հարկէ, հա՛յ եկեղեցիին մասին է, որ կրօնականին զուգահեռ եւ նոյնիսկ աւելի գերիվեր պարտականութիւն մը ունի՝ հայու հոգիի պաշտպանութիւն, ազգապահապնում: Ամէն շաբաթավերջին՝ Կիրակի ու նաեւ տօնական օրերուն մեր եկեղեցականութիւնը իրմէ ակնկալուած պարտականութիւնը մասամբ կը կատարէ կրօնական

արարողութիւններով:

Մասամբ ըսինք, որովհետեւ եկեղեցականութեան դերը չի վերջանար աղօթքով միայն: Կան նաեւ հիմնական, նոյնիսկ նախամեծար այլ պարտականութիւններ՝ ազգի ու հայրենիքի պաշտպանութիւն: Արդարեւ, երբ հայրենիքը յարձակման ենթարկուած է, համայն կղերականութիւնը սուրն ի ձեռին պատերազմի ելած է թշնամույն դէմ, Աւարայրի հերոսամարտէն մինչեւ մեր օրերու Սարդարապատի հերոսամարտը: Լեզուի, արուեստներու եւ առհասարակ, մշակոյթի պաշտպանութիւնն ու զարգացումը կղերականութեան աւագ պարտականութիւնը եղած է: Ատոր համար է որ Վռամշապուհ Արքան եւ Սահակ Պարթեւ կաթողիկոսը Մեսրոպ Մաշտոց վարդապետը առաքելութեան մղեցին հայ լեզուն սեփական տառերով օժտելու: Մաշտոց հիանալիօրէն իրագործեց իր առաքելութիւնը եւ այդ տառերով կատարուեցաւ Աստուածաշունչի թարգմանութիւնը, որ կոչուեցաւ Մայր Թարգմանութեանց, սկիզբը դնելով հայ գրաւոր Մշակոյթի Ոսկեդարին:

Անցնելով ներկային, պարտաւորիչ չէ որ այսօրուան մեր կղերականներն ալ ըլլան Ղեւոնդ Երէցներ, Կորիւն ու Ղազար Փարպեցի, կամ մշակոյթի այլ անուանի գործիչներ, սակայն կ'ակնկալուի որ նուազագոյնը՝ ըլլան մշակոյթի, հայ բառ ու բանի պաշտպաններ:

Այդ օրերուն կղերականութիւնը կոչում եւ ապրում էր՝ քրիստոսավայել պարզ, ժուժկալ, ցնցոտիով զգեստաւորուած ճգնաւորի կեանք: Այսօր, փառք Աստուծոյ, կոչումին զուգահեռ, նիւթական առումով, շլացուցիչ ասպարէզ է նաեւ, որ արժանաւորին հետ, երբեմն, կը հրապուրէ նաեւ անարժանը, պատեհապաշտը: Հայ ժողովուրդը առատաձեռն կերպով կը վճարէ եկեղեցիին, այն համոզումով որ հայ եկեղեցին հիմնական սիւներէն մէկն է ազգապահպանման պայքարին: Բացի ժողովուրդի լումայէն, շատ մեծահարուստներ եւ կտակարարներ, հաւատք ունենալով եկեղեցականութեան վրայ, պատկառելի գումարներով կ'ապահովեն եկեղեցւոյ նիւթական բարօրութիւնը, որպէսզի, եկեղեցին ի՛ր կարգին կարենայ կատարել իրմէ ակնկալուած ազգային պարտականութիւնները:

Ազգապահպանումի աշխատանքը կը կայանայ ոչ միայն եկեղեցիներու կառուցումով եւ եկեղեցական արարողութիւններ կատարելով, այլ մանաւանդ օժանդակելով ազգապահպանումի աշխատանքներուն մասնակից բոլոր հաստատութիւններուն, դպրոցներուն, հրատարակչական տուներուն, մամուլին եւ գրողներուն նիւթական ապահովութեան:

Եկեղեցւոյ նիւթական բարօրութիւնն ու պայծառութիւնը ինքնանպատակ եւ բաւարար չեն: Անոնք պայմանաւորուած են հայ մշակոյթի գոյատեւումին ու զարգացման ծառայող հաստատութիւններու եւ անհատներու հանդէպ ցուցաբերուած բարոյական ու նիւթական գնահատանքով: